

her); det er en Forbring, som det ærede Medlem ikke billig kan stille til noget Menneſſe. Det er altsaa tilstræffeligt, naar de Grunde, der anføres, ere Ens virkelige Grunde for eller imod en Sag, og det ærede Medlem turde være nødt til at erkjende, at i den Retning gjør man her Fyldeſt, idet man siger, hvad der er Ens Mening. Det ærede Medlem syntes at bebreide os, at vi ikke havde stillet Ændringsforſlag. Jeg ſkal gjøre opmærksom paa, at ſaaledes ſom Sagen forelaa efter 1ſte Behandling, var der ingen Grund dertil, ikke at tale om, at ved ſlige Love, der komme frem ved privat Initiativ og ikke behandles i Uvalg, er det i det Hele Sædvane, at Forſlagsſtillerne ſelv ſørge for at indrette deres Forſlag ſaaledes, at de kunne paſſere. Jeg tror nu ikke, at det ærede Medlem for Beile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) har været heldig i den Retning. Det har det ærede Medlem viſt faaet en beſtemt Fornemmelſe af under 1ſte Behandling gennem den høitærede Miniſters Udtalelſe mod den Paragraf, ſom ogſaa jeg har tilladt mig idag at omtale, og jeg tror derfor, at naar det havde været det ærede Medlem ſaaameget om at gjøre at føre Lovforſlaget igjennem, maatte han være gaaet til en nærmere Underſøgelse af det hele Forhold. Jeg kan ſelvſølgelig ikke være uvidende om, at der finder endel Bevillinger Sted blandt Andet paa Finantsloven, hvor andre Myndigheder ved Bevillingens nærmere Distribution faae en vis Ret til at tale med, og ogſaa afſtilles undertiden den Betingeſe, at Bevillingens Aktivitet ſkal være afhængig af, at en anden Autoritet ſkyder Noget til; men her er det noget Andet; her er det Kommunerne, der ſkulle tage Initiativet og hvet for ſig kunne diſponere, ſom de ville; de kunne ſige: Nu træffe vi den og den Diſpoſition, og naar vi gjøre det, ſkal Staten uden Videre udbetale det og det. Men det er ikke blot det, det kommer an paa, men ogſaa dette, om vi paa dette Omraade have kjendt det Princip, der her etableres; men det have vi ikke, og det forekommer mig navnlig at være det, ſom det i denne Sag kommer an paa. Intet Menneſſe vil benegte, og det er ogſaa anført her ved 1ſte Behandling, at Kommunerne fuldt vel ere iſtand til at gjøre deres Pligt. Man har jo ogſaa de Fattiges Kaſſe, ſom er fuldt beredt til at overtage de Forpligtelſer, der maatte udkræves, ſaaavel ſom mangfoldige Underſtøttelſesforæninger. Det er alſaa noget Nyt; det her foreſlaas, og det er dette Nye, man i hvert Fald maa kræve nyere underſøgt. Hvad man kan gjøre paa det almindelige Lovgivnings Omraade i den Retning, kunne vi jo ſørſt udtale os beſtemt om, naar vi ſe, hvad der ligger for; men det ærede Medlem har ikke været ſaa heldig at faae Retten gennemført der. Det synes mig nu for meget forlangt, at man ved en Leilighedslov ſkal ſlaa et ſaadant Princip faſt ſom dette om Kommunerne Bevillingsret. Det er min

Govedgrund. Den øvrige Del af Lovforſlaget er et Beſtimelighedsſpørgsmaal, og det ſer jeg ikke, der er nogen Grund til at fordybe os i, naar hint Princip ſkal være forbundet dermed. Men at Lovgivningsmagten ſkulle afgjøre dette Princip paa en Leilighedslov ſom denne, kan jeg ikke gaa ind paa, og derfor kan jeg ikke følge de ærede Medlemmer.

Ordføreren for Forſlagsſtillerne

(Th. Nielsen): Den ſidſte Del af de Udtalelſer, der kom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille), ſom gif ud paa, at han ønskede, der maatte blive gjort Noget, for at de Folk kunne beholde deres Valgret, ſom dog ikke ganſke kunne tænkes at have mistet deres Selvſtændighed, paafjønner jeg; vi ſaae da, at ſe, hvorledes denne Sag kan blive udført, naar vi komme dertil. Naar den ærede ſidſte Taler (Zingerslev) ſlet ikke kunde forſtaa, at den militære Byrde i det Hele hviiler haardere paa den fattige Klaſſe end paa den rige, er det mig ufatteligt, thi ſaaamegen. Evne tror jeg dog; han har. Det kan jo dog ikke negtes, at det er en langt haardere Byrde for den fattige Mand end for den Rige at maatte offre 15—16 Maanedes af ſin beſte Tid til Militærtjeneste; det har langt større Indflydeſe paa hans økonomiſte Stilling end paa den Riges; thi det kan maatte for hans Bedkommenende faae Bøgeret til at flyde over, ſaa han falder Fattigvæſenet til Byrde. Dette kan dog ikke negtes, ſelv om Børnepligten i andre Deſeender maa ſiges at være lige. Det ærede Medlem for Kjerterminde (N. Andersen) kom til den Slutning, at der ikke var vundet Noget for Kommunerne ved denne Lov. Det er rigtigt, men det have vi heller ikke ment; det er de ſtræbsomme Mænd og Kvinder, der uforſkyldt lide Nød, ſom ſkulle vinde herved. Jeg paataar, at Kvinden ogſaa lider, naar Manden mister ſin Valgret. (Modſigeligſe af N. Andersen). Vil det ærede Medlem forøvrigt ſtille Forſlag om, at Kvinderne ſkulle have Valgret, ſkal jeg tage under Overveieſe at gaa med dertil; jeg tror nok, jeg kan følge det ærede Medlem paa Kvindeemancipationens Veie; jeg har ikke Noget imod; at hun ſaar større Ret. Forøvrigt vil jeg ſige, at det vigtigſte ved hele dette Forhold jo er dette, at i det Dieblit en Mand ſaar Fattigunderſtøttelſe, er der foregaaet et Brud i ham; han er fra det Dieblit, kan man gjerne ſige, tabt for Samfundet og ſig ſelv (Brix: Det er Overdrivelse). Saa kjender det ærede Medlem ikke til, hvad det vil ſige. (Brix: Na jo!). Da vil jeg bede det ærede Medlem tænke ſig ind i den Stilling. (Brix: Nei, Nei!) Ja, ſaa kan jeg tage mig ſelv, jeg vilde betragte det ſom den ſtørſte Ulykke, der menneſkelig tal, kunde times mig, og hvad man betragter ſom en Ulykke for ſig ſelv, bør man ogſaa betragte ſom en Ulykke.